

Utökad möjlighet för Kustbevakningen
att ge ordningsbotsföreläggande

Innehåll

1	Promemorians huvudsakliga innehåll	3
2	Förslag till förordning om ändring i ordningsbetskungörelsen (1968:199)	4
3	Promemorians bakgrund	7
4	Kustbevakningens verksamhet.....	8
5	Kustbevakningen kan utfärda ordningsbotsföreläggande för vissa brott.....	10
5.1	Ordningsbotsföreläggande	10
5.2	Kustbevakningens behörighet att utfärda ordningsbotsföreläggande.....	11
6	Kustbevakningens möjlighet att ge ordningsbotsföreläggande bör utökas	13
7	Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser	18
8	Konsekvenser av förslaget.....	19

1 Promemorians huvudsakliga innehåll

Kustbevakningens tjänstemän kan i dag utfärda ordningsbotsförelägganden för ett antal utpekade brott. I promemorian föreslås att dessa tjänstemän ska kunna ge ordningsbot för ytterligare ett brott. Förslaget innebär att Kustbevakningen kommer att kunna utfärda ordningsbotsföreläggande för den som tar sådan färdväg, håller sådan hastighet eller i annat fall färdas med fartyg på ett sådant sätt att omgivningen störs i onödan, vilket bland annat omfattar så kallad buskörning med vattenskotrar. Förslaget bedöms innebära en effektivisering av handläggningen och lagföring av sådana brott.

Förordningsändringen föreslås träda i kraft den 1 mars 2022.

2 Förslag till förordning om ändring i ordningsbetskungörelsen (1968:199)

Härigenom föreskrivs att 2 och 20 §§ ordningsbetskungörelsen (1968:199) ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

2 §¹

Förelägganden får utfärdas av åklagare som av Åklagarmyndigheten tilldelas denna uppgift.

Förelägganden av tulltjänsteman får utfärdas för brott enligt 4 och 9 §§ lagen (2000:1225) om straff för smuggling och försök till sådant brott. Tullverket får meddela föreskrifter om vilka krav i fråga om tjänsteställning eller utbildning eller i annat avseende som en tulltjänsteman *skall* uppfylla för att få utfärda föreläggande.

Förelägganden av tjänsteman vid Kustbevakningen får utfärdas för brott enligt 5 kap. 1 § sjötrafikförordningen (1986:300) samt för brott enligt

Förelägganden av tulltjänsteman får utfärdas för brott enligt 4 och 9 §§ lagen (2000:1225) om straff för smuggling och försök till sådant brott. Tullverket får meddela föreskrifter om vilka krav i fråga om tjänsteställning, eller utbildning eller i annat avseende som en tulltjänsteman *ska* uppfylla för att få utfärda föreläggande.

Förelägganden av tjänsteman vid Kustbevakningen får utfärdas för brott enligt 5 kap. 1 § sjötrafikförordningen (1986:300), 20 kap. 3 § *sjölagen*

¹ Senaste lydelse 2006:384.

16 § tredje stycket lagen (2006:263) om transport av farligt gods. Kustbevakningen får meddela föreskrifter om vilka krav i fråga om tjänsteställning eller utbildning eller i annat avseende som en kustbevakningstjänsteman *skall* uppfylla för att få utfärda föreläggande.

(1994:1009) samt för brott enligt 16 § tredje stycket lagen (2006:263) om transport av farligt gods. Kustbevakningen får meddela föreskrifter om vilka krav i fråga om tjänsteställning, utbildning eller annat som en kustbevakningstjänsteman *ska* uppfylla för att få utfärda föreläggande.

Bestämmelserna i denna kungörelse om polismän gäller i tillämpliga delar även de åklagare, tulltjänstemän och kustbevakningstjänstemän som får utfärda föreläggen.

20 §²

Polismyndigheten bestämmer på vilket sätt och under vilken tid utfärdade föreläggen ska förvaras.

Polismyndigheten meddelar närmare föreskrifter för verkställigheten av de bestämmelser i 48 kap. rättegångsbalken som gäller föreläggande av ordningsbot. I fråga om brott som avses i 4 och 9 §§ lagen (2000:1225) om straff för smuggling och försök till sådant brott får sådana föreskrifter även meddelas av Tullverket. I fråga om brott enligt 5 kap. 1 § sjötrafikförordningen (1986:300) och brott enligt 16 § tredje stycket lagen (2006:263) om transport av farligt gods får sådana föreskrifter även meddelas av Kustbevakningen. Innan någon av myndigheterna beslutar föreskrifter som berör

Polismyndigheten meddelar närmare föreskrifter för verkställigheten av de bestämmelser i 48 kap. rättegångsbalken som gäller föreläggande av ordningsbot. I fråga om brott som avses i 4 och 9 §§ lagen (2000:1225) om straff för smuggling och försök till sådant brott får sådana föreskrifter även meddelas av Tullverket. I fråga om brott enligt 5 kap. 1 § sjötrafikförordningen (1986:300), 20 kap. 3 § *sjölagen* (1994:1009) och brott enligt 16 § tredje stycket lagen (2006:263) om transport av farligt gods får sådana föreskrifter även meddelas av Kustbevakningen. Innan någon av myndigheterna

² Senaste lydelse 2019:86.

någon av de andra beslutar föreskrifter som berör
myndigheternas någon av de andra
verksamhetsområden ska de myndigheternas
samråda med varandra verksamhetsområden ska de
samråda med varandra.

Denna förordning träder i kraft den 1 mars 2022.

3 Promemorians bakgrund

Kustbevakningen har i en hemställan till Regeringskansliet påtalat att det finns ett behov av att myndighetens tjänstemän ska kunna utfärda ordningsbotsföreläggande för fler brottstyper än vad som är fallet i dag.

Det brott som myndigheten främst lyft fram i sin hemställan är brott enligt 20 kap. 3 § sjölagen (1994:1009). Enligt bestämmelsen kan den som tar sådan färdväg, håller sådan hastighet eller annars med fartyg färdas så att han i onödan stör omgivningen dömas till penningböter. Bestämmelsen används exempelvis i fall då personer gör så kallade buskörningar med vattenskotrar. Brottet omfattas sedan juni 2021 av Riksåklagarens ordningsbotskatalog vilket innebär att polismän sedan dess kan utfärda ordningsbotsföreläggande för brottet. Kustbevakningen anser att kustbevakningstjänstemän, i likhet med polismän, bör kunna utfärda ordningsbot för brottet och att en sådan ordning framstår som naturlig med hänsyn till att brottet ingår i Kustbevakningens direkta brottbekämpning enligt 3 kap. 2 § kustbevakningslagen (2019:32).

Kustbevakningen har föreslagit att myndighetens behörighet att utfärda ordningsbotsföreläggande ska kompletteras till att även omfatta antingen brott enligt 20 kap. 3 § sjölagen, eller samtliga brott som ingår i myndighetens direkta brottbekämpning enligt 3 kap. 2 § kustbevakningslagen.

4 Kustbevakningens verksamhet

Kustbevakningen har ansvar för frågor som rör myndighetsutövning till sjöss. Myndighetens geografiska verksamhetsområde består av svenskt territorialhav, Sveriges ekonomiska zon, kustvatten, skärgårdsområden samt vissa insjöar. Även sjöpolisen har verksamhet i kustområden. Den huvudsakliga verksamheten är dock begränsad till sommarmånaderna och områden kring Stockholm, inklusive Gotland, och Göteborg. Kustbevakningen är därmed den enda civila myndigheten som har kapacitet att agera till sjöss längs hela den svenska kuststräckan året om.

Kustbevakningens befogenheter inom områdena brottsbekämpning, ordningshållning samt kontroll och tillsyn regleras i kustbevakningslagen. Lagen infördes 2019 i samband med en reform som bland annat gav Kustbevakningen ett utökat och mer självständigt ansvar för bekämpningen av vissa sjörelaterade brott.

I kustbevakningslagen används begreppet Kustbevakningens direkta brottsbekämpning. Med det avses brott som gäller vattenförorening och annan miljölagstiftning, sjötrafik och sjösäkerhet, skyddslagstiftning, jakt och fiske, fornminnen och vrak, samt alla typer av brott som har begåtts i Sveriges maritima zoner. Därtill kan regeringen i förordning bestämma ytterligare brott som ska ingå i den direkta brottsbekämpningen, förutsatt att brotten endast har böter i straffskalan.

Inom ramen för den direkta brottsbekämpningen har Kustbevakningen relativt långtgående befogenheter. Kustbevakningens uppgifter omfattar att förebygga, förhindra och upptäcka brottslig verksamhet, ingripa vid misstanke om brott, utreda brott och beivra brott. När Kustbevakningen har beslutat att inleda förundersökning gäller samma befogenheter och skyldigheter enligt rättegångsbalken som för en undersökningsledare som inte är

åklagare. Om saken inte är av enkel beskaffenhet ska ledningen av förundersökningen övertas av åklagare så snart någon skäligen kan misstänkas för brottet. Åklagaren ska också i andra fall överta ledningen när det behövs av särskilda skäl. Innan en förundersökning hunnit inledas får vidare en kustbevakningstjänsteman, i samma utsträckning som en polisman, hålla förhör och vidta andra utredningsåtgärder som är av betydelse för utredningen. En kustbevakningstjänsteman kan också bland annat under vissa förutsättningar fatta beslut om kroppsvisitation, husrannsakan och gripande.

För brott som ingår i den direkta brottsbekämpningen endast på grund av att brottet begåtts i Sveriges maritima zoner är dock befogenheterna något mer begränsade. Av 3 kap. 3 § kustbevakningslagen följer att Kustbevakningen inte har rätt att inleda förundersökning beträffande dessa brott. Kustbevakningen har däremot rätt att bland annat hålla förhör och vidta andra utredningsåtgärder som är av betydelse för utredningen av brott (se 3 kap. 4 § i samma lag). Anledningen till att befogenheterna har begränsats för dessa brott är att det många gånger saknas en naturlig koppling mellan brottet och Kustbevakningens specialkompetens.

5 Kustbevakningen kan utfärda ordningsbotsföreläggande för vissa brott

5.1 Ordningsbotsföreläggande

En person som misstänks för mindre allvarliga brott kan i vissa fall få ett föreläggande om ordningsbot, vilket är ett åläggande att betala ett bötesstraff för brottet (48 kap. 2 § andra stycket RB). Huvudregeln är att föreläggandet utfärdas i den misstänktes närvaro och i direkt anslutning till brottet. Den misstänkte har möjlighet att godkänna föreläggandet omedelbart eller inom viss tid. Om den misstänkte godkänner föreläggandet gäller det som en lagakraftvunnen dom.

Det finns vissa ytterligare begränsningar i möjligheterna att utfärda föreläggande av ordningsbot. Föreläggande får utfärdas endast beträffande brott för vilket inte föreskrivs annat straff än penningböter och får inte utfärdas om den misstänkte förnekar brott eller om det finns anledning att anta att det kommer att föras talan om enskilt anspråk. Om det finns misstanke om flera brott, får ett föreläggande av ordningsbot endast utfärdas om det omfattar alla dessa brott. Ett föreläggande bör inte heller utfärdas om det i annat fall kan antas vara påkallat att åklagare prövar frågan om strafföreläggande eller åtal för brottet (48 kap. 15 § RB).

Det har inte ansetts lämpligt att alla typer av penningbotsbrott ska kunna lagföras genom ordningsbot. Ordningsbot är avsett att vara ett summariskt förfarande där det relativt enkelt går att konstatera om en regelöverträdelse skett eller inte. Av den anledningen har Riksåklagaren fått det författningsreglerade uppdraget att besluta om för vilka brott som ordningsbot ska kunna

aktualiseras. Riksåklagaren väljer, i samråd med Polismyndigheten, ut de brott som ska kunna lagföras genom ordningsbot, och bestämmer storleken på ordningsboten för respektive brott enligt 48 kap. 13 och 14 §§ RB. Med stöd av dessa bestämmelser har Riksåklagaren meddelat föreskrifter (RÅFS 1999:178) som anger den yttre ramen när det gäller för vilka brott som det kan utfärdas ett ordningsbotsföreläggande. I bilagor till föreskrifterna finns den så kallade ordningsbotskatalogen som innefattar en uppräkningslista av brott och storlek på ordningsbot.

Ett ordningsbotsföreläggande utfärdas normalt av en polisman (48 kap. 1 § RB). Polismän kan utfärda ordningsbot för samtliga brott som omfattas av ordningsbotskatalogen. Utöver polismän kan tjänstemän vid både Tullverket och Kustbevakningen utfärda ordningsbotsföreläggande. Dessas tjänstemäns behörighet omfattar dock inte alla brott i ordningsbotskatalogen utan endast vissa i ordningsbotskungörelsen (1968:199) utpekade brott. Av ordningsbotskungörelsen framgår vidare att respektive myndighet får uppställa krav på bland annat utbildning för de tjänstemän som ska få utfärda ordningsbot.

5.2 Kustbevakningens behörighet att utfärda ordningsbotsföreläggande

Kustbevakningens tjänstemän har haft behörighet att utfärda ordningsbotsförelägganden för vissa brott sedan 2006. I förarbeten har det framhållits att brottsbekämpningen i första hand är en uppgift för polis och åklagare och att en utvidgning av behörigheten för andra tjänstemän att få utfärda föreläggande av ordningsbot måste ske med viss försiktighet. Det angavs vidare att det finns resursekonomiska skäl att ge sådan behörighet till tjänstemän på myndigheter med befogenheter inom den brottsbekämpande verksamheten. Bedömningen var att det skulle medföra uppenbara effektivitetsvinster om tjänstemän vid Kustbevakningen kunde utfärda föreläggande av ordningsbot i de fall de med utövande av sina befogenheter ingripit vid en överträdelse. Av försiktighetsskäl valde man att begränsa behörigheten till vissa särskilt utpekade brott som ansågs vanligt förekommande inom myndighetens verksamhetsområde och där det redan fanns kompetens inom

myndigheten. Det påtalades samtidigt att behörigheten kunde utökas till flera brott om det i framtiden ansågs ändamålsenligt (se prop. 2005/06:33).

I 2 § ordningsbotskungörelsen anges för vilka brott Kustbevakningen kan utfärda ordningsbotsföreläggande. Behörigheten omfattar överträdelser av vissa föreskrifter i sjötrafikförordningen (5 kap. 1 § sjötrafikförordningen [1986:300]), och vid vissa fall av åsidosättande av aktsamhetsregler vid transport (16 § tredje stycket lagen [2006:263] om transport av farligt gods). Förutsatt att förutsättningar att utfärda ordningsbotsföreläggande i övrigt är uppfyllda kan kustbevakningstjänstemän vid dessa brott utfärda ett föreläggande direkt på platsen för brottet. När det gäller övriga brott måste kustbevakningstjänstemännen rapportera konstaterade överträdelser till åklagare som därefter tar ställning till om strafföreläggande ska utfärdas eller om åtal ska väckas.

Kustbevakningen får även meddela föreskrifter för verkställighet av ordningsbot när det gäller de brott som myndigheten kan utfärda ordningsbotsföreläggande för (20 § ordningsbotskungörelsen).

6 Kustbevakningens möjlighet att ge ordningsbotsföreläggande bör utökas

Förslag: Kustbevakningen ska kunna utfärda ordningsbotsföreläggande för den som tar sådan färdväg, håller sådan hastighet eller färdas med fartyg på ett sådant sätt att omgivningen störs i onödan. Kustbevakningen ska också få meddela föreskrifter för verkställigheten av ordningsbotsföreläggande för detta brott.

Skälen för förslaget

Flera aspekter måste beaktas innan lagförande uppgifter överförs

Sedan Kustbevakningen 2006 fick möjlighet att utfärda ordningsbotsföreläggande för vissa brott har myndighetens brottsutredande befogenheter utvecklats och utökats. Kustbevakningen upptäcker och utreder i dag många brottstyper som begås till sjöss. Av dessa brottstyper är det dock endast ett fåtal som omfattas av myndighetens möjlighet att utfärda ordningsbotsföreläggande. En ordning där Kustbevakningen kan utfärda ordningsbotsförelägganden i flera fall i stället för att rapportera överträdelser till åklagare medför klara effektivitetsvinster.

Även om effektivitetsskäl talar för att Kustbevakningens behörighet att utfärda ordningsbotsföreläggande ska utökas måste en sådan eventuell utökning ske med viss eftertanke. Brottsbekämpning och lagföring är nämligen som utgångspunkt

förbehållet domstolar, åklagare och polis. En överföring av lagförande uppgifter till andra myndigheter ska göras med försiktighet. En förutsättning bör vara, precis som påpekats i tidigare förarbeten, att Kustbevakningen inte ska få möjlighet att lagföra andra brott än sådana som är vanligt förekommande i myndighetens verksamhet och som myndigheten redan har erfarenhet av och kunskap om (prop. 2005/06:33 s. 11)

Det finns mot denna bakgrund anledning att överväga om det är ändamålsenligt att Kustbevakningen ska kunna utfärda ordningsbotsföreläggande för fler brottstyper. Sådana brottstyper bör ligga inom det område där myndigheten har erfarenhet och kompetens.

Kustbevakningen bör inte ges lagförande uppgifter utanför sitt särskilda kompetensområde

Brott som omfattas av Kustbevakningens direkta brottsbekämpning kan delas in i två kategorier: brott som har anknytning till Kustbevakningens specialistkompetens (3 kap. 2 § första och tredje stycket kustbevakningslagen) och brott som ingår i myndighetens direkta brottsbekämpning på grund av att brotten har begåtts i Sveriges maritima zoner (3 kap. 2 § andra stycket).

När det gäller den först nämnda kategorin av brott finns det en tydlig koppling mellan myndighetens verksamhet och brotten. Kustbevakningen har för dessa brott relativt omfattande brottsutredande befogenheter. Brotten är som regel vanligt förekommande i Kustbevakningens verksamhet vilket medför att kunskap och erfarenhet kring dessa brott har utvecklat inom myndigheten. Det bör därmed typiskt sett vara lämpligt och ändamålsenligt att Kustbevakningen kan utfärda ordningsbotsförelägganden för dessa brott om förutsättningar i övrigt är uppfyllda.

Den sistnämnda kategorin av brott kan röra ett flertal mycket varierande brottstyper som saknar koppling till Kustbevakningens specialkompetens. De brottsutredande befogenheter som Kustbevakningen har tilldelats för dessa brott är av den anledningen mer begränsade än för övriga brott inom den direkta brottsbekämpningen. Samma skäl talar med styrka för att Kustbevakningen inte heller ska ha möjlighet att lagföra dessa brott.

Kustbevakningen ska kunna utfärda ordningsbotsföreläggande vid brott enligt 20 kap. 3 § sjölagen

Kustbevakningen har i sin hemställan lyft fram att myndighetens tjänstemän bör kunna utfärda ordningsbotsföreläggande för brott enligt 20 kap. 3 § sjölagen. Brottet är i dag upptaget i ordningsbetskatalogen, men omfattas inte av uppräkningsdelen i 2 § ordningsbetskungörelsen. Det innebär att polismän, men inte kustbevakningstjänstemän, kan utfärda ordningsbotsföreläggande för brottet. Det finns ingen anledning att göra skillnad mellan Polismyndigheten och Kustbevakningen i detta avseende. Kustbevakningen har sedan lagändringarna 2019 haft brottsutredande befogenheter för det aktuella brottet. Därtill ingick det i myndighetens uppdrag redan före reformen att ingripa vid störning mot ordningen i trafik till sjöss. Myndigheten får genom detta antas ha utvecklat en god kompetens på området. Dessutom får kustbevakningstjänstemännen antas vara de som ofta upptäcker överträdelser av bestämmelsen och de bör på grund av sin erfarenhet vara väl lämpade att göra bedömningen om ordningsbotsföreläggande ska utfärdas i ett enskilt fall eller inte. Det är därmed ändamålsenligt att utöka Kustbevakningens möjlighet att utfärda ordningsbotsföreläggande till att även omfatta brott enligt 20 kap. 3 § sjölagen.

Ordningsbetskungörelsen bör behålla sin nuvarande systematik

En utökning av Kustbevakningens behörighet att utfärda ordningsbotsföreläggande kan ske genom två alternativa ändringar av 2 § ordningsbetskungörelsen:

1. Uppräkningen av brott som omfattas av Kustbevakningens behörighet kompletteras med brott enligt 20 kap. 3 § sjölagen.
2. Uppräkningen av brott i bestämmelsen tas bort och behörigheten omfattar i stället samtliga brott som ingår i myndighetens direkta brottsbekämpning enligt 3 kap. 2 § första och tredje styckena kustbevakningslagen.

På kort sikt medför de två förslagen samma resultat; att Kustbevakningen får möjlighet att utfärda

ordningsbotsföreläggande för ytterligare en brottstyp, brott enligt 20 kap. 3 § sjölagen. För att ordningsbotsföreläggande ska kunna aktualiseras för en viss brottstyp krävs nämligen att penningböter är föreskrivet för brottet och att brottet är upptaget i ordningsbotskatalogen. Utöver de brott som redan är upptagna i 2 § ordningsbotskungörelsen, är brott enligt 20 kap. 3 § sjölagen det enda brott som både uppfyller dessa krav och som ingår i Kustbevakningens specialistområde.

På längre sikt kan dock de två alternativen nå olika resultat. Genom alternativ 2 kan den faktiska möjligheten att utfärda ordningsbotsföreläggande utökas succesivt utan att det kräver nya ändringar av ordningsbotskungörelsen. Det kan ske antingen genom författningsändringar som medför att Kustbevakningens direkta brottsbekämpning kompletteras med ytterligare penningbotsbrott som sedan tidigare är upptagna i ordningsbotskatalogen. Det kan också ske genom att Riksåklagaren kompletterar ordningsbotskatalogen med penningbotsbrott som redan i dag omfattas av Kustbevakningens direkta brottsbekämpning.

Systematiska skäl talar för alternativ 1, eftersom ordningsbotskatalogen anger den yttre ramen för vilka brottstyper som kan lagföras med ordningsbot och ordningsbotskungörelsen preciserar vilka av dessa brott som omfattas av Kustbevakningens behörighet. En ordning där 2 § ordningsbotskungörelsen har en ordalydelse som ger sken av att vara mer långtgående än ordningsbotskatalogen kan ses som motsägelsefullt och riskerar att leda till en osäkerhet i tillämpningen. Därtill är det lämpligt att Kustbevakningen och Tullverkets behörighet att utfärda ordningsbotsföreläggande även fortsättningsvis är reglerade enligt samma systematik.

Även försiktighetsskäl talar för alternativ 1. Varje utökning av brottstyper i 2 § ordningsbotskungörelsen innebär en överföring av nya lagförande uppgifter till Kustbevakningen. En sådan överföring måste i det enskilda fallet ske med eftertanke. Det kan ifrågasättas om det är lämpligt att Kustbevakningen per automatik får lagförande uppgifter avseende en viss brottstyp, som de inte har tidigare erfarenhet av, om den direkta brottsbekämpningen utökas till att omfatta det brottet. Det kan därtill inte uteslutas att det för vissa brott kan finnas anledning till att Polismyndigheten, men inte

Kustbevakningen, har möjlighet att utfärda ett ordningsbotsföreläggande.

Övervägande skäl talar för att alternativ 1 är det mest lämpliga alternativet.

Kustbevakningen ska kunna meddela föreskrifter

När det gäller de brott som omfattas av Kustbevakningens behörighet att ge ordningsbotsföreläggande får myndigheten, enligt 20 § ordningsbotskungörelsen, meddela föreskrifter för verkställighet av ordningsbot. En sådan möjlighet att meddela föreskrifter bör, under samma förutsättningar som för övriga brott, även omfatta brott enligt 20 kap. 3 § sjölagen.

7 Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

Förslag: Förordningsändringen ska träda i kraft den 1 mars 2022.

Skäl för förslaget

Den författningsändring som föreslås bör träda i kraft innan den varmare säsongen då fler personer visas på sjöar och hav. Med hänsyn till kvarstående beredningsåtgärder bedöms i ikraftträdandet kunna ske den 1 mars 2022. Det finns inte något behov av övergångsbestämmelser.

8 Konsekvenser av förslaget

Bedömning: Förslaget innebär en effektivisering av handläggningen och lagföring av brottet störande körning till sjöss. Förslaget leder inte till annat än marginella kostnader för Kustbevakningen och dessa kostnader ryms inom ramen för befintliga anslag.

Skäl för bedömningen

Den föreslagna möjligheten för tjänstemän vid Kustbevakningen att utfärda föreläggande av ordningsbot vid brott enligt 20 kap. 3 § sjölagen innebär en mer effektiv kontroll och handläggning av upptäckta överträdelser. Förslaget leder till att åklagare eller polis i mindre utsträckning än i dag behöver involveras i handläggningen när Kustbevakningen ingriper mot någon som brutit mot den aktuella bestämmelsen. En effektivitetsvinst som frigör vissa resurser från andra myndigheter är därmed att vänta. Redan i dag genomför kustbevakningstjänstemännen utbildning i hantering av ordningsbotsförelägganden. Det faktum att det tillkommer ytterligare ett brott, som tjänstemännen får antas vara väl bekanta med sedan tidigare, bör inte medföra någon nämnvärd ökning av utbildningsbehovet. De eventuella ökade kostnader som förslaget innebär för Kustbevakningens del bedöms vara marginella och ryms inom ramen för befintliga anslag.